

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci

žalobců: 1. **D. T. P.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
2. **T. D. P. Q.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
3. **T. T. T.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
4. **T. P. L.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
všichni zastoupeni Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop

8

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
13 Chu Van An, Hanoi, Vietnam

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci (matka a tři děti) podali u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že jim nebylo žalovaným umožněno podat žádosti o trvalý a dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem a manželem, panem T. C. T., který měl na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobci uvedli, že podle informací zveřejněných na webu Velvyslanectví ČR v Hanoji, bylo pro podání žádosti o trvalý pobyt i dlouhodobý pobyt třeba se předem zaregistrovat na webové stránce <http://visapoint.eu>. Žalobcům a jejich právnímu zástupci se na uvedené webové stránce v tzv. systému Visapoint nedařilo provést registraci, při každém pokusu o registraci se vždy objevila pouze informace, že všechny termíny byly již obsazeny. Z tohoto důvodu se žalobci s přihlédnutím k právnímu názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014) rozhodli, že svoje žádosti o trvalý pobyt a dlouhodobý pobyt osobně podají na Velvyslanectví ČR bez registrace v tzv. systému Visapoint. Z úředních hodin vyvěšených na webových stránkách Velvyslanectví ČR v Hanoji vyplývalo, že pro žadatele o trvalý pobyt a dlouhodobý pobyt, kteří neměli registraci v tzv. systému Visapoint, žádné úřední hodiny výslovně určeny nebyly. Žalobci proto svoje žádosti o pobyt podali dne 17. 4. 2016 elektronicky s průvodním dopisem, ve kterém uvedli, že se ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dostaví ve lhůtě 5 dnů na zastupitelský úřad, aby elektronické podání žádostí potvrdili ještě osobním podáním podle § 169 odst. 16 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Když se žalobci dne 22. 4. 2016 na začátku úředních hodin osobně dostavili na Velvyslanectví ČR v Hanoji spolu se svým právním zástupcem, aby elektronická podání žádostí o pobyt potvrdili jejich osobním podáním, nebyli pracovníkem konzulárního oddělení vpuštěni do prostor zastupitelského úřadu užívaných pro příjem žádostí o pobytová oprávnění s tím, že dovnitř můžou jen žadatelé s registrací v systému Visapoint. Dále jim pracovník sdělil, že jiná podání mohou činit na recepci zastupitelského úřadu skrze podací okénko. Pracovnice u podacího okénka recepce žádosti vrátila s odůvodněním, že na pokyn vedoucího konzulárního úseku zastupitelského úřadu od právního zástupce a jeho klientů nesmí přijímat jiná podání než stížnosti. Proto žalobci osobně podali stížnost a spolu se stížností podali žádosti o pobyt.

Jako nezákonný zásah žalobci označili jednání žalovaného, který žalobcům dne 22. 4. 2016 neumožnil v úředních hodinách vstup do prostor zastupitelského úřadu z důvodu, že nemají registraci v tzv. systému Visapoint a tím jim znemožnil osobní podání žádostí o pobyt, ačkoli právo na podání takovéto žádosti jim zaručuje čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobci měli za to, že jejich žádosti byly podány, řízení o nich bylo zahájeno, ale z opatrnosti podali zásahovou žalobu, neboť měli za to, že žádosti o pobyt nebudou předány zastupitelským úřadem k věcnému projednání a rozhodnutí ministerstvu vnitra a tím vzniknou průtahy v řízení.

Žalobci se domáhali toho, aby soud určil, že jednání žalovaného, který žalobcům v úředních hodinách zastupitelského úřadu dne 22. 4. 2016 neumožnil bez registrace v tzv. systému Visapoint vstup do prostor Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoi, užívaných pro příjem podání o pobytová oprávnění a znemožnil žalobkyni 1 osobní podání žádosti o dlouhodobý pobyt a žalobcům 2 až 4 osobní podání žádosti o trvalý pobyt v těchto prostorách, bylo nezákonným zásahem. Dále se žalobci domáhali, aby žalovanému soud zakázal, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně 1 na osobní

podání žádosti o dlouhodobý pobyt a žalobcům 2 až 4 na osobní podání žádosti o trvalý pobyt. Žalobci se domáhali i toho, aby soud žalovanému přikázal, aby umožnil žalobkyni 1 osobně podat žádost o dlouhodobý pobyt bez registrace v tzv. systému Visapoint kdykoli v úředních hodinách Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoi pro veřejnost a umožnil žalobcům 2 až 4 osobní podání jejich žádostí o trvalý pobyt bez registrace v tzv. systému Visapoint kdykoli v úředních hodinách Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoi pro veřejnost.

K žalobě podalo vyjádření Ministerstvo zahraničních věcí, které sdělilo, že považuje žalobu za nedůvodnou. K podání žádostí elektronickým způsobem uvedlo, že ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců představuje lex specialis k ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu a stanoví podmínku osobní přítomnosti žadatele při podávání žádosti. Potvrzení elektronicky podané žádosti do pěti dnů podle neaplikovatelného ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je tedy vyloučeno. Pracovnice na recepci není oprávněnou úřední osobou a nedisponuje oprávněním k přijímání žádostí o povolení pobytu či k přijímání stížností.

Následně na jeho vyžádání byl soudu Ministerstvem zahraničních věcí předložen rozpis úředních hodin platných v dubnu 2016. Podle tohoto rozpisu byly žádosti o povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu pro žadatele zaregistrované v systému Visapoint přijímány v pondělí od 9 do 12 hodin.

Ve správním spisu, který byl soudu předložen, jsou založeny fotokopie těchto dokumentů:

- žádost žalobkyně 1 o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 17. 4. 2016,
- potvrzení podané žádosti podle § 37 odst. 4 správního řádu ze dne 22. 4. 2016 vystavené pro žalobkyni 1 Zastupitelským úřadem ČR v Hanoi,
- stížnost podle § 175 správního řádu podaná žalobkyní 1 ze dne 22. 4. 2016, v níž tato uvedla, že po zahájení úředních hodin nebyla pracovníkem ZÚ ČR v Hanoi vpuštěna do prostoru ZÚ, přestože na vstupu trvala, s touto stížností předložila i svou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, aby byla dodržena lhůta 5 dnů pro osobní potvrzení elektronického podání podle § 37 odst. 4 správního řádu,
- odpověď na stížnost žalobkyně 1 ze dne 10. 6. 2016, č. j.: 1102/2016-HANOI-IV, v níž ZÚ shledal stížnost nedůvodnou, že žalobkyně 1 nemohla být do prostor čekárny konzulárního oddělení vpuštěna, protože se dostavila zcela mimo úřední hodiny konzulárního oddělení; nemohlo proto dojít k osobnímu potvrzení podané žádosti; nemohla být ověřena totožnost žalobkyně 1, neboť pracovnice recepce nebyla oprávněnou osobou k provedení tohoto úkonu; proto také ZÚ zaslal zpět zástupci žalobkyně 1 originály příloh, které byly k žádosti přiloženy,
- žádost žalobkyně 2 o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 4. 2016,
- potvrzení podané žádosti podle § 37 odst. 4 správního řádu ze dne 22. 4. 2016 vystavené pro zákonnou zástupkyni žalobkyně 2 Zastupitelským úřadem ČR v Hanoi,
- stížnost podle § 175 správního řádu podaná zákonnou zástupkyní (žalobkyně 1) žalobkyně 2 ze dne 22. 4. 2016, v níž tato uvedla, že po zahájení úředních hodin

nebyla její matka pracovníkem ZÚ ČR v Hanoji vpuštěna do prostoru ZÚ, přestože na vstupu trvala, s touto stížností byla předložena i žádost o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny, aby byla dodržena lhůta 5 dnů pro osobní potvrzení elektronického podání podle § 37 odst. 4 správního řádu,

- odpověď na stížnost žalobkyně 2 ze dne 10. 6. 2016, č. j.: 1102/2016-HANOI-II, kde bylo uvedeno, že ke stížnosti nebyl přiložen rodný list nezletilé osoby, z něhož by vyplývalo, že žalobkyně 1 je zákonným zástupcem stěžovatelky – žalobkyně 2; proto ZÚ nemohl o vyřízení žádosti zákonnou zástupkyni – žalobkyni 1 informovat,
- žádost žalobce 3 o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 4. 2016,
- potvrzení podané žádosti podle § 37 odst. 4 správního řádu ze dne 22. 4. 2016 vystavené pro zákonnou zástupkyni žalobce 3 Zastupitelským úřadem ČR v Hanoji,
- stížnost podle § 175 správního řádu podaná zákonnou zástupkyní (žalobkyně 1) žalobce 3 ze dne 22. 4. 2016, v níž bylo uvedeno, že po zahájení úředních hodin nebyla jeho matka pracovníkem ZÚ ČR v Hanoji vpuštěna do prostoru ZÚ, přestože na vstupu trvala, s touto stížností byla předložena i žádost o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny, aby byla dodržena lhůta 5 dnů pro osobní potvrzení elektronického podání podle § 37 odst. 4 správního řádu,
- odpověď na stížnost žalobce 3 ze dne 10. 6. 2016, č. j.: 1102/2016-HANOI-II, kde bylo uvedeno, že ke stížnosti nebyl přiložen rodný list nezletilé osoby, z něhož by vyplývalo, že žalobkyně 1 je zákonným zástupcem stěžovatele – žalobce 3; proto ZÚ nemohl o vyřízení žádosti zákonnou zástupkyni – žalobkyni 1 informovat,
- žádost žalobce 4 o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 4. 2016,
- potvrzení podané žádosti podle § 37 odst. 4 správního řádu ze dne 22. 4. 2016 vystavené pro zákonnou zástupkyni žalobce 4 Zastupitelským úřadem ČR v Hanoji,
- stížnost podle § 175 správního řádu podanou zákonnou zástupkyní (žalobkyně 1) žalobce 4 ze dne 22. 4. 2016, v níž je uvedeno, že po zahájení úředních hodin nebyla jeho matka pracovníkem ZÚ ČR v Hanoji vpuštěna do prostoru ZÚ, přestože na vstupu trvala, s touto stížností byla předložena i žádost o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny, aby byla dodržena lhůta 5 dnů pro osobní potvrzení elektronického podání podle § 37 odst. 4 správního řádu,
- odpověď na stížnost žalobce 4 ze dne 10. 6. 2016, č. j.: 1102/2016-HANOI-II, kde bylo uvedeno, že ke stížnosti nebyl přiložen rodný list nezletilé osoby, z něhož by vyplývalo, že žalobkyně 1 je zákonným zástupcem stěžovatele – žalobce 4; proto ZÚ nemohl o vyřízení žádosti zákonnou zástupkyni – žalobkyni 1 informovat.

Při jednání zástupce žalobců omezil navrhovaný výrok rozsudku pouze na určení, že jednání žalovaného, který žalobcům v úředních hodinách zastupitelského úřadu dne 22. 4. 2016 neumožnil bez registrace v systému Visapoint vstup do prostor Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoi, užívaných pro příjem podání o pobytová oprávnění a znemožnil žalobkyni 1 osobní podání žádosti o dlouhodobý pobyt a žalobcům 2 až 4 osobní podání žádosti o trvalý pobyt v těchto prostorách, bylo nezákonným zásahem. Omezení odůvodnil tím, že žádosti žalobců byly již v mezidobí vyřízeny. K důvodům

žaloby pak zdůraznil, že v dubnu 2016 žalobci podle rozpisu úředních hodin v podstatě nemohli své žádosti podat bez registrace v systému Visapoint. Dále poukázal na to, že zákon o pobytu cizinců v rozhodné době neupravoval možnost stanovení úředních hodin pro přijímání určitých typů žádostí. Praxi zavedenou na zastupitelském úřadu je tedy třeba hodnotit jako nezákonnou a v rozporu s čl. 4 odst. 2 a s čl. 2 Listiny základních práv a svobod. Postupem žalovaného byla porušena práva žalobců na spravedlivý proces, jak jsou jim zaručena článkem 36 Listiny základních práv a svobod. Úřední hodiny byly v rozhodné době upraveny pouze v usnesení vlády č. 595 z roku 1959, avšak tato právní úprava dle zástupce žalobců stanovila dobu, kdy bylo možné na úřadě projednat záležitosti v již zahájených řízeních, úřední hodiny nelze vymezit pro podávání žádostí, kterými je řízení teprve zahajováno. K podání žádostí na správních úřadech slouží podatelny, které mají být přístupné po celou pracovní dobu. Úřední hodiny nelze zaměňovat s pracovní dobou.

Zástupce žalovaného k podané žalobě uvedl, že není důvodná. Zdůraznil, že daná situace nastala v době před vydáním „májové judikatury“. Pokud se jedná o stanovení úředních hodin pro přijímání různých druhů žádostí, vyslovil názor, že přijetí takového organizačního opatření neznamená nezákonný postup. Naopak je jim respektována zásada rovnosti účastníků, neboť je zajištěno, aby žádosti nebyly přijímány mimo pořadí. Zástupce žalovaného dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 312/2017 a 6 Azs 324/2017, ze kterých lze dovodit, že žalovaný v daném případě nejednal nezákonně a že u zastupitelského úřadu je

významná ta skutečnost, že jeho možnosti jsou omezené vzhledem k tomu, že se nachází mimo území České republiky. Z uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze ve věci postupoval § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a jelikož rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Podle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v dubnu 2016 žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

V ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo stanoveno, že zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

K výkladu tohoto ustanovení se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10Azs 153/2016-52, ve kterém soud uvedl, že *jak § 169, tak § 170 zákona o pobytu cizinců zakotvují obecné pravidlo, že žádost o povolení k pobytům taxativně vymezeným, stejně jako žádost o taxativně vymezená víza je třeba podat zásadně osobně (...), přičemž v odůvodněných případech od toho může správní orgán upustit. (...). Pouze pro oblast víz počítá zákon o pobytu cizinců s tím, že (z)astupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti, přičemž (z)astupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal (...)*. Dle důvodové zprávy k § 170 odst. 2 byl „zohledněn podnět Ministerstva zahraničních věcí, aby v zákoně o pobytu cizinců bylo

výslovně zakotveno oprávnění zastupitelských úřadů stanovit žadateli o udělení víza povinnost předem si dohodnout termín podání žádosti. Navrhované opatření by mělo přispět k bezproblémovému přijímání žádostí cizinců zejména na některých extrémně exponovaných zastupitelských úřadech (...)“ „Oproti tomu na úseku pobytů nebylo obdobné ustanovení jako § 170 odst. 2 (...) do nového znění § 169 zákona o pobytu cizinců vloženo. Naopak stejně jako na úseku víz byla zavedena, jak již výše uvedeno, obecná povinnost podávat žádost osobně, a zároveň bylo intencí historického zákonodárce zavést cosi jako jasnou „místní příslušnost“ zastupitelských úřadů. Důvodová zpráva k tomu uvádí (...): „Úprava souvisí se změnou formulace povinnosti cizince podávat žádosti pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je občanem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je držitelem, nebo ve státě, ve kterém má povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Stanoví se postup zastupitelského úřadu v případě žádostí o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podaných u nepříslušného zastupitelského úřadu (...)“ „Z výše uvedených úvah je patrné, že podle zákona o pobytu cizinců se oprávnění pro zastupitelský úřad stanovit cizincům povinnost předem si sjednat termín podání žádosti vztahuje toliko na podání žádostí o víza, avšak nikoli na podání žádostí o povolení k pobytu.“

Žalobci tak byli „pouze“ povinni podat žádosti podle shora citovaného ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců osobně. Smysl požadavku na povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu cizincem osobně vyplývá z odstavce 14 téhož ustanovení, podle kterého zastupitelský úřad je oprávněn provést kontrolu žádosti a náležitostí předložených k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu; nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže zastupitelský úřad cizinci nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Do doby odstranění nedostatků žádosti nebo uplynutí lhůty podle věty první neběží lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Zastupitelský úřad je dále oprávněn vyslechnout žadatele o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, je-li to za podmínek uvedených v odstavci 2 nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci.

Žalobci spatřovali zásah v tom, že jim žalovaný odepřel vstup do svých prostor, jelikož se dostavili mimo úřední hodiny vyhrazené pro podávání žádostí o povolení k dlouhodobému

a

trvalému pobytu. V dané věci se žalobci osobně dostavili k žalovanému dne 22. 4. 2016. Jednalo se o pátek, tedy o den, kdy žalovaný měl vyhrazeny úřední hodiny pro přijímání žádostí o dlouhodobý pobyt za účelem studia a vědeckého výzkumu a k provádění dodatkových výsledků a pohovorů. Žalobci však žádali o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy z jiného důvodu než bylo podle rozpisu úředních hodin v pátek možné.

V otázce možnosti rozvržení úřední doby tak, že určitý typ žádostí je přijímán vždy v určené dny a úřední hodiny lze dle městského soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „Lze tedy uzavřít, že žalovaný b) by jednal nezákonně, pokud by stěžovatelce odmítl umožnit podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu pouze proto, že neměla dopředu sjednaný termín v systému Visapoint. Jelikož však jedním z důvodů, pro něž nebyla stěžovatelka do budovy zastupitelského úřadu vpuštěna, byla i skutečnost, že se tak snažila učinit mimo

vyhrazené úřední hodiny, nelze žalovanému b) jeho postup vytýkat. Každý správní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu. Stěžovatelka byla o organizaci úředních hodin žalovaného b) prokazatelně informována (při pokusu podat žádost osobně dne 23. listopadu 2016 i v rámci vyřízení její stížnosti; navíc lze předpokládat, že tato informace byla i předtím veřejně dostupná), nicméně se rozhodla toto rozvržení a priori nerespektovat. V takovém případě však nelze postup žalovaného shledat nezákonným.“ Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Rozpis úředních hodin byl žalovaným zveřejněn a žalobci tedy měli možnost se seznámit s tím, že dne 22. 4. 2016 (v pátek) má žalovaný úřední hodiny vyhrazeny pouze pro přijímání žádostí o dlouhodobý pobyt za účelem studia a vědeckého výzkumu, o takový druh pobytu však nežádali. Nelze tedy žalovanému vytýkat, že žalobcům, kteří se snažili vstoupit do budovy žalovaného mimo úřední hodiny pro podání jejich žádostí, zabránil ve vstupu a odmítl žádosti převzít. Pro posouzení věci je rozhodné, že žalobci se dostavili na zastupitelský úřad v jiný den, než který byl vyhrazen rozpisem úředních hodin pro přijetí jejich žádostí, to je žádostí o povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Za této situace na závěru soudu nic nemění ani to, že tento typ žádostí měl být v dubnu 2016 podle rozpisu úředních hodin umožněn podávat pouze žadatelům registrovaným v systému Visapoint. Skutečnost, že na žalobce nedopadal povinnost sjednat si předem termín podání žádosti, neznamená, že se mohli dostavit na zastupitelský úřad k podání žádostí kdykoliv. Je třeba rozlišovat respektování zákonné povinnosti sjednání termínu a respektování organizačního opatření zastupitelského úřadu, které není nezákonné.

Pokud zástupce žalobců při jednání namítl, že nelze úředními hodinami omezit možnost žalobců podat žádosti o povolení k pobytu, k tomu soud uvádí, že institut úředních hodin, tedy že některé úkony u správního orgánu lze činit pouze v úředních hodinách, je obecně v souladu s právním řádem. Správní řád ani zákon o pobytu cizinců v rozhodné době sice tento pojem nikde nedefinovaly a neupravovaly, avšak přípustnost tohoto organizačního opatření lze však dovodit z obecných zásad činnosti správních orgánů. V daném případě je třeba přihlídnout k tomu, že se jedná o správní úřad vykonávající svou činnost mimo území státu, který při výkonu své pravomoci v zahraničí nemá stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jeho provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů (shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-33). Soud se tedy domnívá, že existence úředních hodin obecně není protizákonná a neznamená porušení práva žalobců na spravedlivý proces či nerespektování čl. 2 a čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům dospěl soud k závěru, že postup žalovaného, jenž neumožnil žalobcům vstup do budovy a podání žádostí mimo vyhrazené úřední hodiny pro předmětné žádosti nebyl nezákonným. Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. května 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu